

Senena lopa na Globoki Poljani je bila zametena, le redke stopinje so držale od steze do vhoda . . .

Onemogel je legel . . . Udje so mu bili premrli, pomagati si ni mogel. V glavi je čutil nasledke pijače; glava je bila vroča, a drugod ga je zeblo. No, naposled tudi drugod ni več čutil mraza . . .

Drugi dan so ga našli — njega in njegov zaklad. Pod glavo je imel denar, skrbno

zavit v rutah. Tako je umrl Jozlè — ,stepni kralj' . . .

Drugi dan so ga pokopali . . . Pogrebcev ni bilo. Le Jurij Moder je stopal za belo krsto, in nekaj starih ženic je pobožno molilo za nesrečnika . . .

Zdaj počiva mirno tam gori na griču med mnogimi drugimi.

Po Globoki Poljani pa kričé vrane in letajo s hrasta na hrast.

Samoti.

Samota, ti verna družica
iz mojih nekdanjih let,
iz svètnega hrupa se vračam
pod tvoje okrilje spet.

Kakó zdaj strmiš v neznanca,
ki bil ti je dolgo nezvest,
in nema in nema prebiraš
na mojem obrazu bolest . . .

In tiho in tiho očitaš:
Zakaj si se vrnil, zakáj?
od družbe, od petja, od godbe
obrnil se k meni nazaj?

In kaj li prinesel si s sabo
za pusti, za dolgi moj čas? —
Oh, kaj sem prinesel? . . . Prazneje
srcé in temnejši obraz.

In eno in eno spoznanje
zdaj jasno je mojim očem:
da čutim tembolj se človeka,
čimbolj sem odmaknjen ljudem!

Anton Medved.

Kakó naj dam ti pesem? . . .

Kakó naj dam ti pesem za spomin,
ko pesmi srce tvoje ne umeje,
ko se ob nje gorkoti ne ogreje —
kakó naj dam ti pesem za spomin?

Poslala bom ti pismo pisano
in govorila bom o mladi roži,
kako se ji po žarkem solncu toži —
poslala bom ti pismo pisano.

Poslala bom ti šopek mladih rôž:
njih govorica srcu je umljiva —
kaj lilija, kaj vrtnica prikriva . . .
Poslala bom ti šopek mladih rôž.

Prebral ti bodeš pismo — brez besed
in spravil bodeš šopek — brez sponina,
saj taka je ljubezni zgodovina:
začenja se in jenja — brez besed!

Ljudmila.